

VRIENDEN

OOSTENDE

MU.ZEE

Nr. 91

bpost
PB-PP
BELGIË(N) - BELGIQUE

OSTENDE

👉 Jonge vrouw poserend op badkar, 28 augustus 1926
© Photo Antony Ostende

jaargang 23 | Driemaandelijks tijdschrift | juli-augustus-september 2022

Identificatienummer: P006345

Afgiftekantoor Oostende 1

Verantw. uitgever: Martine Meire, voorzitter | Roekstraat 4 | 8400 Oostende

ZES JAAR 'VRIENDEN': EEN BEETJE GESCHIEDENIS EN VEEL DANK!

Ongeveer zes jaar geleden aanvaardde ik voorzitter te worden van de 'Vrienden van Mu.ZEE. Collectie van de Stad'. Het was een functie die ik niet ambieerde en waarvoor ik nooit kandidaat was. Toen ik kort na de oprichting van de 'Vrienden van de Stedelijke Musea' door mijn vriend Roland Laridon, de voorzitter van de vereniging, gevraagd werd toe te treden tot het bestuur, had ik uitdrukkelijk gesteld dat ik wel bestuurslid wilde worden, maar binnen het bestuur geen functie wou opnemen.

In 2016 werd Roland zwaar ziek en moest hij binnen het bestuur opgevolgd worden. Het lag voor de hand dat de ondervoorzitter René Maes, er ook reeds bij van bij de stichting, Roland zou opvolgen, maar de gezondheid van René maakte dit onmogelijk. Vanzelfsprekend kwam dan Martine Meire in zicht. Ook zij was van ouds bestuurslid en bovendien bijzonder gekwalificeerd door haar uitstekende kennis van reglementen en haar uitgebreid netwerk van kunstenaars en kennis van geplogenheden binnen de kunstwereld. Het volledige bestuur was het er over eens dat zij de geschikte opvolger voor Roland was, maar als directeur-cultuurbeleidscoördinator van de Stad en samen met het Schepencollege verantwoordelijk voor het kunstbeleid van de Stad, was het haar niet mogelijk om ook nog het petje van voorzitter van de 'Vrienden' op te zetten. Dan werd gekeken naar de nestor in het bestuur, die bovendien geen specifieke functie had en dus beschikbaar was.

Zo komt het dat ik tijdens de jaarvergadering van 2016 voorzitter van onze Vriendenkring werd, eigenlijk in afwachting dat Martine met pensioen zou gaan en het voorzitterschap zou opnemen. Ik beloofde mijn best te doen om aan de verwachtingen te voldoen en ik heb inderdaad mijn best gedaan. Dit werd in meer dan hoge mate vergemakkelijkt door het prachtige bestuur van de vereniging. Bij de aanvaarding van mijn voorzitterschap in 2016 duidde ik met enkele woorden voor ieder van hen een van hun kwaliteiten aan, me ervan bewust dat ze allemaal evenwaardig en prachtig waren in het vervullen van hun taken. Het is niet mogelijk om uitgebreider te zijn, want telkens als je voor de één een bijkomende kwaliteit wil benadrukken, moet je dat ook doen voor de anderen, en ik heb gegoogeld. Er worden zo'n 150 mogelijke kwaliteiten voor mensen opgesomd. Onze bestuursleden hebben ze misschien niet alle 150, maar toch zeker veel. Dus vooral dank: dank aan Martine, Femke, Johan Van Roose, Joël, Marcel, Bart, Johan De Vylder, Gregory, de leden van ons bestuur. Nog dank aan Femke, de uitnemende redactiesecretaris van ons blad Pro Luce en de leden van de redactie: Willy Bosschem, Johan De Vylder, Martine, fotograaf Valère Prinzie en Marcel en de dames Jeannine Ackaert en Anne-Marie Viaene, die instaan voor de verzending en de bezorging van ons ledenblad. Ook dank aan jullie allen, Vrienden, voor jullie trouw en gehechtheid aan onze vereniging in de moeilijke pandemiejaren! Zonder jullie, geen 'Vrienden van Mu.ZEE'.

Succesjaren en daarna... corona

Als voorzitter heb ik het altijd als mijn belangrijkste taak ervaren om het goed geoliede bestel verder te laten functioneren in de bestaande structuur. De regelmatig in Pro Luce aangekondigde

activiteiten, reizen, atelierbezoeken, voordrachten, bezoeken aan tentoonstellingen in de Venetiaanse Gaanderijen met Garden Party, de jaarlijkse algemene vergadering met receptie en/of aansluitend feestmaal, vernissages en tentoonstellingen in Mu.ZEE gingen verder in 2016 en 2017. Persoonlijk vind ik de jaren 2018 en 2019 de meest geslaagde, terwijl 2020 en 2021 omwille van de coronapandemie zeker tegenvielen. Toch konden wij in 2020 bij ons dertigjarig bestaan een werk van Léon Spilliaert kopen ('Portret van Mejuffrouw Simonne Kremer'), dat wij in 2021 aan Mu.ZEE schonken. Gelukkig was er Pro Luce om het contact en de band te bewaren. Na deze pandemiejaren wens ik jullie dan ook, beste Vrienden, voor 2022 opnieuw een 'normaal' jaar met goede gezondheid, voorspoed, vreugde, vriendschap, vrede en geluk!

Verder heb ik gepoogd onze vereniging in overeenstemming te brengen met de verander(en) de realiteit. Wij werden de Vrienden van Mu.ZEE, niet alleen van de 'Collectie van de Stad', maar van het volledige Mu.ZEE. Ik zocht toenadering tot de andere vriendenkringen via de Federatie van de Vrienden van de Musea van België en deed mijn best om Mu.ZEE bekend en geliefd te maken. Dankzij de Federatie konden we ook enkele mooie reizen organiseren (naar Mariemont, naar het Hortamuseum, naar Musée L, een uitstap die volledig gerealiseerd werd door onze erevoorzitter, schepen Bart Plasschaert). Af en toe kon ik een wenk of een hint geven voor een activiteit, passend binnen onze doelstellingen. Voor Pro Luce suggereerde ik enkele nieuwe rubrieken (Ensoriana en Beaufort: de blijvers) en regelmatig nam ik deel aan de veelvuldig gehouden vergaderingen van de Raad van Bestuur van Mu.ZEE, waar ook Martine namens de Stad in zetelt en er met haar gevatte tussenkomsten zeer geapprecieerd wordt. Deze taak zal ze in de toekomst namens de Vrienden voortzetten. Ik heb de indruk dat deze opdracht binnen de Raad van Bestuur van Mu.ZEE ons toegelaten heeft ons beter te profileren bij deze Raad en de Directie van Mu.ZEE, zodat wij nog meer dan ooit 'Vrienden' zijn geworden. Als een bewijs daarvan zie ik het feit dat wij vandaag voor het eerst onze vergadering in Mu.ZEE houden, waarvoor onze oprechte dank aan de directie en het bestuur. Mijn wens is dat deze goede samenwerking en verstandhouding tussen twee structureel van elkaar onafhankelijke verenigingen voortgezet en versterkt mag worden, tot voordeel van ieder van hen en van onze leden.

Omwille van dit alles kijk ik tevreden terug op de beslissing die ik zes jaar geleden genomen heb. Met bijzonder veel genoegen zie ik nu dat Martine, gesteund door een bestuur dat ook mij steeds steunde, eindelijk de functie kan opnemen die ook zes jaar geleden reeds, volledig op haar maat gesneden was.

Jacques Mertens - uittreidend voorzitter

SFEERVERSLAG

Voor de eerste keer verwelkomde Martine Meire de 88 aanwezige Vrienden om 10 uur in het auditorium van Mu.ZEE, waarbij ze de directie van harte dankte voor de gastvrijheid. Als eerste spreker introduceerde ze Bart Plasschaert, schepen van Vrije Tijd, die normaal het slotwoord houdt. U vindt zijn toespraak op p. 4-5.

De muzikale omlijsting bestond uit drie intermezzi, gespeeld door de ons intussen welbekende violiste Ann-Sophie Vande Ginste, ditmaal op de piano begeleid door Michaël Vancraeynest, die als veelzijdig musicus onder meer als organist verbonden is aan het

Duinenkerkje. Tijdens het eerste intermezzo brachten ze werk van Edward Elgar en een compositie van Michaël Vancraeynest bij de geboorte van zijn dochtertje, in het tweede onder meer een fragment uit de opera Orpheus en Eurydice van Von Gluck. In het derde intermezzo kozen zij werk van Jules Massenet en de 'Elfentanz' van Jenkinson.

Daarna werden, zoals gebruikelijk op de Algemene Ledenvergadering, het werkingsverslag 2021 (zie p. 6) gebracht door secretaris Johan Van Roose en het financieel verslag 2021 plus de begroting 2022 door penningmeester Joël Nieuwenhuysse. Het verslag en de begroting werden met handgeklap goedgekeurd, waarna onze penningmeester ook de twee commissarissen voor de kwijting van de bestuursleden bedankte. De Vrienden beschikken over een reserve van ca. € 17.000.

Vervolgens moesten normaal twee bestuursleden herverkozen worden: Marcel Verhaeghe, onze vertegenwoordiger in de Cultuurraad en Femke Simonis, redactiesecretaris van Pro Luce. Maar na vele jaren dienst als bestuurslid besloot Marcel om zich niet herverkiesbaar te stellen. Als dank voor zijn taak als bestuurslid, met ook de verantwoordelijkheid voor de verzending van Pro Luce, kregen Marcel en zijn vrouw Muguette een forse ruiker bloemen aangeboden. Ons bestuurslid Johan De Vylder zal de taken van Marcel overnemen. De herverkiezing van Femke Simonis als bestuurslid en redactiesecretaris werd met handgeklap aanvaard.

Na het tweede intermezzo werd het programma voortgezet met een afscheidstoespraak van uittrevend voorzitter Jacques Mertens (zie het Editoriaal op p. 2). Na zijn toespraak dankte onze nieuwe voorzitter Martine Meire hem namens het bestuur voor zijn inzet tijdens zijn zesjarige mandaat als voorzitter en

overhandigde hem een pakketje als cadeau voor zijn verdiensten. Het bestuur is blij dat Jacques Mertens aanblijft als wijze nestor in ons bestuur.

Na het derde intermezzo volgde de eerste toespraak door Martine Meire als nieuwe voorzitter. Zij kan deze taak nu op zich nemen, na haar pensionering in juni als directeur Vrije Tijd bij de stad Oostende, een functie die onverenigbaar was met die van voorzitter van de Vrienden. Zij wees tijdens haar toespraak onder meer op de Facebookpagina die ons nieuwe bestuurslid Gregory Boite gecreëerd heeft, naast de website www.vriendenmuzee.be en ons ledenblad Pro Luce. Op deze Facebookpagina staan de activiteiten van de Vrienden van Mu.ZEE, maar u kan er ook berichten op plaatsen.

De volledige toespraak van Martine Meire komt als Editoriaal in Pro Luce 92.

De Algemene Vergadering werd na 11.30 uur afgerond met een druk bijgewoonde en levendige receptie, door het bestuur aangeboden op verdieping 2A in Mu.ZEE.

👉 Het bestuur van de Vrienden van Mu.ZEE 2022

Eindelijk konden we na twee jaar stilstand door corona ook weer samen gaan eten na afloop van de Algemene Ledenvergadering. Onze secretaris Johan Van Roose had als locatie Châlet Minigolf gekozen in het Leopoldpark, op korte afstand van Mu.ZEE. De 54 ingeschreven Vrienden hadden vooraf kunnen kiezen uit een vis- of vleesmenu, waarbij de meesten de Stad aan Zee eer aandedden door voor het vismenu te kiezen. Na de start met een glaasje cava kregen we als extraatje tussen voor- en hoofdgerecht nog een sorbet aangeboden. Pas rond 17 uur namen de Vrienden afscheid, met het vooruitzicht van een weerzien op de meestal druk bijgewoonde Garden Party op vrijdag 8 juli, na een bezoek aan de expo Antony in de Venetiaanse Gaanderijen (meer info op p. 10).

Femke Simonis - namens bestuur en redactie

VERWELKOMING DOOR BART PLASSCHAERT, SCHEPEN VRIJE TIJD

Traditioneel komt mijn toespraak op het einde van het programma, maar door een afspraak met minister Ben Weyts om 11 uur bijt ik nu de spits af.

Sinds de vorige Algemene Ledenvergadering is er heel wat gebeurd. Dominique Savelkoul, onze gastspreker toen als tijdelijk directeur van Mu.ZEE, is begin maart door de Raad van Bestuur aangesteld als directeur. Na het ontslag daarop van Kristof Janssens, de voorzitter van de Raad van Bestuur, heeft de Vlaamse regering beslist om mij aan te stellen als nieuwe voorzitter en opvolger van Kristof. Ik wil hem hierbij van harte danken voor zijn inzet voor Mu.ZEE in de vier jaar dat hij aan het roer stond. Op bestuurlijk vlak zijn we een stap vooruit met nieuwe statuten, een nieuw huishoudelijk reglement, onafhankelijke bestuurders en een onafhankelijke aankoopcommissie. Na de verbouwing in de eerste helft van 2021 is de collectiepresentatie opnieuw op de kaart gezet. Ook het Permekemuseum is weer onder de aandacht gebracht.

Na de succesvolle heropening in juni 2021 blijft er voor Mu.ZEE nog heel wat te doen. Eind dit jaar moet Mu.ZEE een nieuw beleidsplan indienen bij de Vlaamse Gemeenschap. De renovatie van Permekemuseum en –tuin loopt volop, waarna in oktober 2022 de heropening volgt. Mu.ZEE bereidt zich voor op grote verbouwingen in de Romestraat en op het Ensorjaar in 2024. Directie en Raad van Bestuur willen het museum een stevige en unieke plek geven in het Vlaamse museumlandschap en constructief samenwerken met andere musea om zijn missie te realiseren.

En dan geef ik nu een overzicht van de tentoonstellingen 2022–2025

Joris Ghekiere. Reizen op papier 02-07-2022 – 27-11-2022

Mu.ZEE brengt als eerste een tentoonstelling met een ruime selectie werken op papier van de Belgische kunstenaar Joris Ghekiere. Zie ook p.13 rubriek Mu.ZEE.

Het was als schilder dat Joris Ghekiere (1955-2016) bekendheid en waardering verwierf. Wat echter nauwelijks geweten is, is dat Joris Ghekiere naast een uitgebreid schilderoeuvre ook een ontzettend rijk corpus aan werken op papier naliet. Meer dan 600 werken: in verschillende formaten, vervaardigd met diverse technieken en gecreëerd over een tijdspanne van meer dan 35 jaar. Ze vormen een verrassende verzameling.

Een reeks werken gemaakt tijdens een lange reis door Azië, in 1990-1991, springt er opvallend uit. Het zijn deze talrijke reisimpressies die de kern vormen van de expo 'Joris Ghekiere – Reizen op papier'.

Naar aanleiding van de tentoonstelling verschijnt het boek 'Joris Ghekiere – Journey on paper'. Deze publicatie wordt uitgegeven door Mu.ZEE, in een vormgeving van atelier Sven Beirnaert.

Curator: Liesje Vandenbroeck

Enter 14 : Léonard Pongo Primordial Earth 01-07-2022 – 13-11-2022

De Belgisch-Congolese fotograaf Léonard Pongo (1988) trekt op verkenning door de rijke diversiteit aan landschappen in de Democratische Republiek Congo en schetst zo een allegorisch beeld van het land. Badend in een magische schoonheid en mystieke kracht ontpopt het landschap zich door Pongo's ogen tot een plaats voor reconstructie, en de aarde tot voedingsbodem van een bewustzijn waaruit traditie, filosofie en wereldbeschouwing ontkiemen. Voor Pongo ontstaat een wereldbeeld uit omzwervingen en zintuiglijke ervaringen. De eenwording met het landschap stelt hem in staat het leven te verbeelden.

In 'Primordial Earth' laat hij de natuur spreken. We maken via zijn werk kennis met een wereld waarin de mens zich niet als

protagonist begeeft, maar als kompaan van plant en dier.

Als fotograaf beperkt Léonard Pongo zich namelijk niet tot de klassieke print aan de wand, maar experimenteert hij met textuur, transparantie en beweging, als hint naar de overweldigende en continu veranderlijke natuur.

Permekemuseum 28-10-2022 – 16-04-2023

Eind oktober 2022 heropent het Permekemuseum na de verbouwingen. Voor de eerste presentatie in het beeldhouwatelier willen we de klemtoon leggen op Permeke als schilder, beeldhouwer en humanist en de kunstenaar tonen zoals hij werkelijk was: een voortrekker van het modernisme, een schilder in hart en nieren, wars van taboes en beperkingen, met een oeuvre dat mee resoneert in de avant-gardebewegingen die net voor, tijdens en na de Eerste Wereldoorlog in Europa ontstonden.

Zijn rol was onmiskenbaar in het reflecteren over het modernisme en het humanisme in de samenleving en in de verspreiding van deze nieuwe denkbeelden in het landelijke, katholieke Vlaanderen.

Elke winter richten we ons volledig op de kunstenaar Constant Permeke zelf. Een thema uit zijn werk, een techniek of een aspect uit het archief wordt uitgelicht aan de hand van zijn kunstwerken uit de collectie, aangevuld met externe bruiklenen uit musea en privéverzamelingen.

De benadering van de winterpresentaties is eerder wetenschappelijk, om de kennis rond Constant Permeke uit te diepen en aan te tonen dat hij de lokale context onmiskenbaar overstijgt.

Friends in a Field – Conversations with Raoul De Keyser december 2022 – lente 2023

De expo neemt de radicale taal van de kunstenaar Raoul De Keyser als kunstenaar van lichtheid, speelsheid en schoonheid als uitgangspunt. In deze expo gaat hij in gesprek met een diverse groep kunstenaars die op verschillende manieren een vergelijkbare openheid in hun werk delen.

Deze connecties komen niet voort uit angst voor beïnvloeding of vanuit een slaafse formele homologie, maar veeleer uit een gedeelde sensibiliteit en aandacht voor de fragiele ongrijpbaarheid van de wereld zoals die zijn weg vindt in het werk van deze kunstenaars.

Lijst van kunstenaars: Richard Aldrich, Forrest Bess, Matt Connors, René Daniëls, Ilse D'Hollander, Raoul De Keyser, Vincent Fecteau, Maysa Mohamedi, Rebecca Morris, Betty Parsons, Amy Sillman, Ricky Swallow, Luc Tuymans, Lesley Vance, Stanley Whitney.

Tentoonstellingscuratoren: Douglas Fogle en Hanneke Skerath

Anna Boch (1848-1936) Kunstenaar en verzamelaar 01-07-2023 – 05-11-2023

In 2023, 175 jaar na de geboorte van Anna Boch, wil Mu.ZEE een tentoonstelling organiseren voor deze Belgische kunstenares die onder meer wordt geassocieerd met het neo-impressionisme.

Anna Boch was kunstenaar, verzamelaar en reiziger. Op haar reizen maakte ze heel wat zeegezichten, een reden waarom kuststad Oostende een hommage brengt aan deze bijzondere vrouw. Ze begaf zich in kunstkringen als Les XX en mocht James Ensor tot een van haar dichte vrienden rekenen.

Anna Boch stamde uit een gegoede familie, de eigenaars van Boch Frères Keramis, een aardewerkfabriek in La Louvière. Ze groeide op in een wereld waar kunst en muziek deel uitmaakten van haar dagelijkse leven.

Anna Boch, Tijdens de elevatie, 1893, Mu.ZEE, CC0

Ze startte met schilderlessen bij Euphrosine Beernaert om zich vervolgens bij Isidore Verheyden verder te bekwamen. Théo Van Rysselberghe introduceerde haar tot een nieuwe techniek van het pointillisme.

Anna Boch evolueerde naar het luminisme en schilderde een groot oeuvre van reisimpressies bij elkaar. Daarnaast bleven het

dagelijks leven en de intimiteit van de gebeurtenissen in en rond het huis ook een grote inspiratiebron.

De tentoonstelling heeft als doel een aantal kunstwerken van Anna Boch en tijdgenoten te tonen om hun onderlinge relaties duidelijk te maken. De expositie wil een uitgebreid beeld schetsen over de kunstenaar en de verschillende thema's belichten die we associëren met haar persoonlijkheid.

Curator: Virginie Devillez

Zomerpresentatie Permekemuseum (nog onzeker)

De tentoonstelling brengt werk samen van Michael Borremans, Alice Neel, Francis Bacon, Tracey Emin, Pablo Picasso, Lynette Yiadom Boakeye en Maria Lassnig en verbindt ze met de kunstwerken van Constant Permeke. Dat zorgt voor een nieuwe, frisse kijk op Permekes beeldtaal. De kracht en de fragiliteit, de eenzaamheid en de samenhangigheid, het picturale en het monumentale van Permekes figuren vinden hun gelijke of tegenpool in de kunstwerken waarmee ze harmonieus verweven worden.

Fotobiënnale 2023

Aglaia Konrad en Ria Pacqué

Rose, Rose, Rose, à mes yeux! James Ensor en het stilleven in België 1830-1930 (12-2023 – 04-2024)

Met 'Rose, Rose, Rose à mes yeux! James Ensor en het stilleven in België 1830-1930' brengt Mu.ZEE de eerste tentoonstelling ooit volledig gewijd aan de stillevens van Ensor.

Binnen het oeuvre van Ensor speelt het stilleven een belangrijke rol. De kwaliteit en de betekenis van zijn intrigerende, complexe stillevens worden duidelijk wanneer deze gesitueerd worden binnen de ontwikkeling van het beeldgenre in België van 1830 tot 1930. Ensors werk vormt het kantelpunt waarin de burgerlijke pronk zijn geloofwaardigheid verliest, de schilder zich losmaakt uit de conventies van het genre en het beeld oplost in licht en kleur.

De kern en leidraad van de tentoonstelling bestaat uit een 30-tal werken van Ensor uit publieke en private verzamelingen in binnen- en buitenland.

Naast het werk van Ensor worden ca. 120 veelal onbekende, zelden of nooit publiek getoonde stillevens geplaatst die de ontwikkeling van het beeldgenre in België illustreren, met werk van zowel bekende als nu vrijwel vergeten schilders zoals Antoine Wiertz, Jean Robie, Jubert Bellis, Frans Mortelmans, Marie De Bièvre, Alice Ronner, Louis Thévenet, Marthe Donas, Walter Vaes, Rik Wouters, Jean Brusselmans, ...

Bij de tentoonstelling verschijnt een publicatie met, naast de catalogus van de tentoongestelde werken, bijdragen over de betekenis van het stilleven in het oeuvre van James Ensor en over de geschiedenis van het stilleven in België.

Curatoren: Bart Verschaffel en Sabine Taevernier

WERKINGSVERSLAG 2021

Het werkingsverslag 2021 ziet er nog altijd wat anders uit dan in 'normale jaren', toen er van het covidbeestje en varianten nog helemaal geen sprake was. Ons normale leven en dus ook het cultuurleven ging vorig jaar nog altijd gebukt onder de maatregelen vanwege dit virus.

De Raad van Bestuur kwam tweemaal fysiek samen op 20 juli en op 14 september 2021.

Een beperkt aantal activiteiten kon dan toch doorgaan of werd verschoven. Een overzicht.

Op vrijdag 4 juni werden de Vrienden uitgenodigd door mevr. Dominique Savelkoul, directeur van Mu.ZEE, voor een matinee in het vernieuwde museum. We konden er de grandeur van het gebouw zien, de nieuwe wind voelen die er waait en de selectie van de kunstwerken bewonderen.

Op donderdag 15 juli brachten 28 Vrienden een geleid bezoek aan de Westkust van Beaufort.

Op zaterdag 31 juli was er het bezoek van een veertigtal Vrienden aan de expo 'Onze IJslandvaarders' in de Venetiaanse Gaanderijen, met tijdslot gezien de toen geldende coronamaatregelen.

Op vrijdag 13 augustus was er het geleid bezoek aan de Triënnale Brugge met een twintigtal vrienden, in twee groepen ingedeeld. Door het mooie weer was het aangenaam wandelen door Brugge en tegelijkertijd genieten van de kunst onderweg.

Op zondag 26 september was er de lezing van Mieke Mels, curator van Mu.ZEE, in het auditorium van het museum, in het kader van de Maand van de Vrije Tijd. Mieke Mels gaf duiding aan een tiental Vrienden bij de recente archiefaankoop met werk van kunstenaar Johan Van Geluwe. Dit ensemble mail-art vormt een unieke aanvulling op de collectie van het museum.

Op zaterdag 23 oktober hadden we onze Algemene Vergadering, de 31ste statutaire. Deze vond plaats in aanwezigheid van een zestigtal Vrienden in zaal De Grote Rede in het nieuwe zwembad Brigitte Becue. Het bestuur bood nadien een glaasje met hapjes aan, in samenwerking met bistro De Barkedeine

Op zaterdag 20 november legden de Vrienden, naar aanleiding van de Ensorherdenking, ook bloemen neer bij Ensors graf aan zijn geliefde Duinenkerkje.

De Vrienden zijn ook lid van de Cultuurraad en de Federatie van de Vrienden van de Musea van België.

De Vrienden droegen Ewout Vanhoecke voor als kandidaat voor de Prijs Cultuurraad van de Stad Oostende 2021. Hij werd als tweede geselecteerd, na winnaar Willy Versluys. Ewout Vanhoecke is coördinator van mu-zee-um en heeft cultuureducatie op de kaart gezet in Oostende.

De Vrienden kregen van de Stad Oostende een subsidie voor onze deelname aan de Maand van de Vrije Tijd, in september 2021. Bovendien kregen we van de Stad opnieuw de jaarlijkse werkingsubsidie.

Ons redactieteam heeft zich zoals steeds dubbel geplooid om ons tijdschrift 'Pro Luce' nog boeiender en interessanter te maken. Het was en is nog altijd het belangrijkste contact met de leden. 'Pro Luce' verscheen in 2021 viermaal, met de nummers 85 tot en met 88. Er waren geen fysieke redactievergaderingen. Alle contacten gebeurden telefonisch of per mail. Ik zou hiervoor de redactieleden Jacques Mertens, Willy Bosschem, Johan De Vylder, Martine Meire en Valère Prinzie onder leiding van Femke Simonis, onze redactiesecretaris, willen bedanken.

Onze leden worden, als covid dit toelaat, uitgenodigd op de vernissages van de tentoonstellingen die door Mu.ZEE worden georganiseerd. De Vrienden proberen bij te dragen aan de groei en de bloei van Mu.ZEE, dat ons ongetwijfeld ook in de toekomst nog op talrijke kunstmanifestaties zal vergasten.

In het voorbije jaar zijn helaas ook twee Vriendenleden ons ontvallen. Op 6 februari overleed de heer Hugo Schramme en op 28 november de heer Michel Dedrie. Laten we een moment

Vrienden in het auditorium van Mu.ZEE

van stilte in acht nemen om hen te herdenken.

In 2021 telden we 319 leden, waarvan 28 nieuwe leden. De bijdragen voor het lidgeld veranderden niet in 2022: 15 euro voor de jeugd tot 22 jaar, 28 euro voor een individueel lid, een gezins- of samenlevingstarief bedraagt 45 euro, steunende leden betalen 50 euro en een extra duwtje in de rug van de Vrienden als beschermend lid kan al vanaf 150 euro. In ons eerste nummer van 2021 en 2022 (respectievelijk Pro Luce nr. 85 en nr. 89) staat tot in de kleinste details beschreven wat de voordelen zijn van uw lidmaatschap en dat is toch heel wat. Niet twijfelen, doen zou ik zeggen!

Ik zou graag ook iedereen willen bedanken die in het moeilijke jaar 2021 op de een of andere manier haar of zijn steentje bijdroeg tot de bloei en groei van onze vriendenkring. Ik hoop ook in 2022 op uw medewerking te kunnen rekenen. Met onze vriendenkring zullen we ons inspannen om u in de beste omstandigheden te betrekken bij het kunstgebeuren in en buiten onze mooie stad. We zullen u alvast ook in 2022, ondanks de moeilijke tijden en in de mate van het mogelijke, een boeiend en veelzijdig programma aanbieden, net zoals in de voorbije jaren. Dat is alvast beloofd!

Johan Van Roose - secretaris

Hier woonde... Joris Minne

↘ **Appartementsgebouw op de plaats van het geboortehuis, Kairostraat 18, Oostende**

De graficus, illustrator, kunstschilder en beeldhouwer Joris Minne (1897-1988), niet te verwarren met de Gentse beeldhouwer Georges Minne met wie hij familiaal verwant was, is geboren in Oostende, in de Kairostraat 18. Aan de gevel van zijn geboortehuis hing lange tijd een plaquette uit 1970: "Hier werd geboren op 11 mei 1897 Joris Minne. Beeldhouwer. Grafieker." Toen het pand vervangen werd door een klein appartementsgebouw, verdween deze plaquette.

Lang heeft Joris Minne niet in Oostende gewoond, omdat zijn vader, die bij de spoorwegen werkte, in 1900 na een promotie naar Antwerpen werd overgeplaatst. Vader Edouard Minne was afkomstig uit een welgestelde liberale familie in Gent, zijn moeder Euphrosina Govaert kwam uit Brugge.

Na zijn middelbare school in Antwerpen, waar hij medeleerling was van Paul Van Ostaijen, gaat Joris Minne naar de tekenacademie in Berchem, hoewel zijn vader daar geen voorstander van was. Hij raakt er bevriend met kunstschilders, onder wie Frans Mortelmans. Samen met kunstrecensent Roger Avermaete lanceert hij in 1919 het tijdschrift 'Lumière', geïnspireerd op het Parijse tijdschrift 'Clarté', een platform voor kunst en illustraties, met ook aandacht voor sociale thema's als vrouwenrechten en gendergelijkheid. Het tijdschrift bleef bestaan tot 1923.

↘ **Cover van Lumière, September 1919**

In datzelfde jaar 1919 sloot Joris Minne zich aan bij 'Les Cinq/De Vijf', een groep grafische kunstenaars die de Vlaamse houtsnijkunst vernieuwden. Zijn medeleden waren Frans Masereel, Jozef Cantré, Jan Frans Cantré en Henri Van Straten. Ze vonden hun inspiratie in de ruwe hout- en lino'sneden van de Duitse groepen 'Der Blaue Reiter' en 'Die Brücke'.

Nadat Joris Minne in 1926 de latere Vakschool voor Kunstambachten had helpen oprichten, werd hij in 1927 professor aan de bekende Brusselse school voor Bouwkunst en Sierkunsten Ter Kameren, op voorspraak van Henry Van de Velde.

Vanaf 1932 begon hij ook te beeldhouwen. In het Middelheimpark bij Antwerpen staat sinds 1982 zijn in rood koper uitgevoerde 'Scheldemonument'.

Internationale doorbraak

In 1937 verwierf Joris Minne internationale bekendheid op de Internationale Tentoonstelling in New York, in 1947 met de Belgische paviljoenen op de internationale tentoonstellingen 'Woning en decoratie' in Milaan en 'Urbanisme en woning' in Parijs. Op de Wereldtentoonstelling van 1958 in Brussel krijgt hij de kunstleiding toegewezen van de Groep 58 'Gezondheid'.

In 1962 wijdt de BRT, met Joos Florquin, een aflevering van de reeks 'Ten huize van' aan Joris Minne. In 1969 wordt hij voorzitter van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, waarvan hij al lid was sinds 1958.

Diverse tentoonstellingen zijn gewijd aan zijn werk, onder meer in 1970 in Oostende, in het Casino-Kursaal. In 1973 krijgt hij een retrospectieve in de Koninklijke Bibliotheek Albert I in Brussel (de Albertina, nu KBR).

Daarna wordt het wat stiller rond deze in Oostende geboren, maar in Antwerpen getogen kunstenaar. Joris Minne sterft er op 31 maart 1988.

Femke Simonis

Beaufort: de blijvers

DANKWOORD AAN LIEVE MALFROOT

Na een vijftiental afleveringen van de rubriek 'Beaufort: de blijvers' is bijna alles gezegd over de kunstwerken die na elke editie van Beaufort (tussen 2003 en 2021) in een Belgische kunststad bleven staan. Daarom zet de redactie de rubriek stop op verzoek van Lieve Malfroot, die telkens de informatie voor de rubriek aanleverde. Hierbij willen wij Lieve Malfroot van harte danken voor haar keuzes en waardevolle bijdragen aan 'Beaufort: de blijvers'.

De redactie

Het mag geen verwondering wekken dat mijn keuze valt op 'Muziek in de Vlaanderenstraat' van James Ensor. Als galeriehouder van Theobalds Boothuisje in de Vlaanderenstraat, van 2002 tot 2017, heb ik bij verschillende gelegenheden overduidelijk laten blijken dat dit kleine werkje van Ensor mij zeer geïnspireerd heeft.

Eerst maar eens het werk zelf belichten, waarna ik enkele opmerkingen geef over mijn prettige 'Muziek in de Vlaanderenstraat'-obsessie.

Bij de toelichting op 'Muziek in de Vlaanderenstraat' heb ik dankbaar gebruik gemaakt van de volgende bronnen: Norbert Hostyn, 'James Ensor leven en werk'; Xavier Tricot, 'Catalogue raisonné' en Ulrike Becks-Malorny, 'Ensor'; Jean Prevo, 'Ensor et Ostende' in *Revue générale* (10, 1973).

Vanuit zijn atelier op de vierde verdieping van het hoekhuis Iseghelelaan-Vlaanderenstraat schildert Ensor in 1891 'Musique Rue de Flandre' (oorspronkelijke titel) op een klein doek van 24 x 19 cm. Ensor schetst in dit werkje een vrij accuraat beeld van de toenmalige Vlaanderenstraat, overwegend lineair en ritmisch van opzet, met duidelijke omtreklijnen die de architectuur en de topografie benadrukken. Dat alles versterkt met heldere, frisse, verzadigde kleuren. Halfweg zien we de kruising met de Langestraat. Het enige nu nog altijd herkenbare gebouw uit die tijd is het grote pand met puntgevel middenin het huizenblok achteraan rechts: het toenmalige Hotel Georg V. Het is aannemelijk dat de daklijst van het hoekhuis vooraan links (met de Belgische vlag) toebehoort aan de winkelwoning Vlaanderenstraat 27 waar Ensor vanaf 1917 zijn intrek nam (het huidige Ensorhuis).

Gefascineerd door massa

Oostende evolueert in die jaren van een klein vissersplaatsje naar een mondaine badplaats. Vanuit zijn mansardevenster ziet Ensor de mensenmenigte steeds massaler door de smalle Vlaanderenstraat trekken richting zeedijk. Is dat de reden dat hij vanaf midden jaren tachtig door de massa gefascineerd is? In bijna tastbare gedaante ziet hij dan het moderne en veelvuldig besproken fenomeen massa (proletariaat, socialisme) letterlijk op zich af komen. Ensor bekijkt het wellicht met gemengde gevoelens van verwachting, solidariteit en ontzag. Dat culmineert in zijn meesterwerk 'Intocht van Christus' uit 1889. In het volgende jaar maakt Ensor een eerste versie van 'Muziek in de Vlaanderenstraat'. Het is een ets en we zien de Vlaanderenstraat, weliswaar in spiegelbeeld en opmerkelijk nog zonder hotel Georg. Deze ets is onmiskenbaar gemaakt vanaf een lager zichtpunt, misschien gelijkvloers of op de eerste verdieping van het hoekhuis Iseghelelaan-Vlaanderenstraat. We staan hier, precies zoals bij de 'Intocht van Christus', als het ware middenin de menigte van muzikanten, toeschouwers en vaandels.

In 1891 schildert Ensor het hier gepresenteerde werkje. Weer komt de fascinatie van de massa tot uitdrukking. We zien een enorm aantal muzikanten en toeschouwers. Ensor lijkt hier vooral oog te hebben voor de vrolijke muzikale kant. Hij schildert de onafzienbare muziekkapel met allemaal eendere sjeke hoofddeksels en kepies. Grote kans dat het tafereel zich afspeelt op de dag van de Zeewijding rond 1 juli (óf een

James Ensor, 'Muziek in de Vlaanderenstraat', 1891

Nationale feestdag gezien de Belgische vlag links vooraan). Tot op de dag van vandaag trekt op deze dagen de muziek vanaf het Wapenplein door de smalle Vlaanderenstraat naar de Zeedijk. En marsmuziek weerkaatst en galmt, als in een akoestische orkestzaal, door heel die smalle Vlaanderenstraat van gevel tot gevel. Het lijkt wel alsof Ensor in zijn werk het staccato van die muziek door de scherpe belijning en het strakke ritme van de huizen en de rode daken heeft willen benadrukken.

Er is verder iets merkwaardigs met de verhoudingen. Het lijkt wel alsof Ensor de optocht er later in geschilderd heeft, misschien zijn verbeelding volgend uit de ets van 1890. We zien dichte, strakke rijen van 12 tot 16 muzikanten en opzij nog grote aantallen bezoekers. Als je nog aandachtiger kijkt, zie je dat de hoofden van muzikanten en toeschouwers nauwelijks boven de kinderkopjes van de straat uitkomen. Bij een voorzichtige schatting kom je al gauw op zo'n 320 koppen. Dat zijn er wel veel voor dat smalle Vlaanderenstraatje. Heeft Ensor met die amorphe stroom van soldaten- en toeschouwerskoppen ironisch willen beklemtonen dat de massa iedereen gelijk maakt?

Vermeldenswaard is trouwens dat de contouren van de Vlaanderenstraat nog een aantal keren terugkomen in het werk van Ensor. Niet onlogisch gezien zijn toenmalige woonst. Extra vermelding verdient zeker een kleine ets op Japans papier uit 1896, vanwege zijn typische Ensoriaanse thematiek: 'De dood achtervolgt de mensenkudde'. We zien hier deze keer, redelijk herkenbaar vanuit het smalle deel van de Vlaanderenstraat en hoek Langestraat, geen vrolijke muziekoptocht maar een chaotische panische mensenmenigte op de vlucht voor de

onverbidelijke Magere Hein die van boven uit de dreigende wolken met zijn reusachtige lugubere zeis op de angstige menigte inmaait. Een prachtig 'Muziek in de Vlaanderenstraat'-contrapunt.

James Ensor, 'De dood achtervolgt de mensenkudde', 1896

Ten slotte wil ik voor een goed begrip van de context van deze werken nog maar eens benadrukken dat Ensor in die tijd nog altijd bijzonder weinig erkenning genoot. Hij klaagde steen en been en was er bij tijd en wijlen ziek van. Het verhaal gaat dat Ensor toen eens een bod van 300 frank geweigerd zou hebben voor het werk 'De Burgersalon' en dat zijn autoritaire moeder hem laaiend, met een bezem dreigend, op pad stuurde om die onnozel afgewezen koper terug te vinden. In 1893 bood hij nog eens in een vlaag van pessimisme en wanhoop zijn atelier te koop aan, álles inbegrepen, voor 8500 frank! Maar niemand was geïnteresseerd. De erkenning, die kwam pas rond de eeuwwisseling.

'Muziek in de Vlaanderenstraat' als inspiratiebron voor Galerie Theobalds Boothuisje.

Bij verschillende gelegenheden heeft dit werk van Ensor mij als galeriehouder geweldig geïnspireerd en dat wil ik graag met u delen. Ik vermeld daarbij graag dat de Stad Oostende mij bij deze 'Muziek in de Vlaanderenstraat' genereus gesteund heeft. Bij het vijfjarig jubileum in 2007 klonk, parallel aan de tentoonstelling van 25 prachtige op Ensors schilderij geïnspireerde werken, een daverend re-evocatieconcert in de Vlaanderenstraat, met ruim honderdtwintig muzikanten (de voltallige Oostendse Melody Makers én het Adventure Show Corps Adventure uit Eernegem). In 2009 vond eveneens een 'Muziek in de Vlaanderenstraat'-spektakel plaats tijdens de expo 'Muziek inspireert'. De Melody Makers voerden een minutieus voorbereide muzikale totaal-

act uit: opgesteld van gelijkvloers tot helemaal boven op derde verdieping van Theobalds Boothuisje, over de volle breedte van de Vlaanderenstraat, en vanuit alle luchtgaten op alle lagen van de parking aan de overkant barstten de fanfareklanken los, alles en iedereen onderdompelend in de 'Muziek in de Vlaanderenstraat'! Zonder meer het hoogtepunt van mijn prettige 'Muziek in de Vlaanderenstraat'-obsessie volgde in 2012 bij het tienjarig bestaan van Theobalds Boothuisje. Dit keer stond die andere weergaloze Oostendse schilder centraal, Spilliaert. De Oostendse componist Bald Wyntin componeerde speciaal voor deze gelegenheid het stuk 'Spilliaert Ostend Blues'. Op 15 april 2012 vindt, parallel aan de gelijknamige expo, de première-uitvoering plaats door de Koninklijke Stads Harmonie Oostende en solist op saxofoon Björn Verschoore. Het is die dag uitzonderlijk koud, guur en nat weer en het scheelt weinig of het hele gebeuren wordt afgelast. Maar uiteindelijk klinken dan toch de eerste noten, de begintonen van de bij Oostendenaren welbekende 'Torre van Ostende' waarmee de compositie een aanvang neemt. Dan volgt een prachtig hedendaags, melodieus, melancholiek én schwingend muziekverhaal, middenin en aan het eind afgewisseld met een hartverscheurende solopartij van saxofonist Björn Verschoore: werkelijk in alle opzichten een superbe klankverbeelding van Spilliaert, dwalend door nachtelijk Oostende.

Jean Jacobsen, 'Leo dirigeert in de Vlaanderenstraat'

Tja, peinst deze 'Muziek in de Vlaanderenstraat'-addict ten slotte: hoe mooi zou het zijn als we op een of andere manier, misschien bij een Spilliaertgelegenheid, waar dan ook, nóg eens en dan in groten getale kunnen genieten van die gedenkwaardige 20-minutencompositie 'Spilliaert Ostend Blues'. Wie denkt mee?

'TOT ELKE PRIJS': TERUGBLIK

Op zaterdagmiddag 9 april hebben 32 aandachtige leden de lezing 'Tot Elke Prijs' door Doris Klausing bijgewoond in de stadsbibliotheek. Haar echtgenoot Giedo Vanhoecke bracht zeemansliederen waarbij ook het publiek kon meezingen!

➤ Doris Klausing aan het woord

Ons Vriendenlid Doris Klausing schetste de omstandigheden die tot het sociaal drama van de Vissersopstand van 24 augustus 1887 hebben geleid. De nieuwe wet die het mogelijk maakte voor buitenlandse vissersschepen om hun vangst te mijnen in de Vlaamse havens zonder tol te betalen, betekende hevige concurrentie voor de Vlaamse vissers. De sociale ongelijkheid in de belle époque-stad Oostende werd bestendigd door de politieke leiders en elite die geen oog hadden voor de schrijnende omstandigheden waarin de vissers leefden. Doris vertelde dat hele gezinnen opeengehokt leefden in een schamele kamer die werd gehuurd voor 12 frank per maand, terwijl een vaardag slechts 1 frank opbracht voor de vissers. Wanneer het stormde en de schepen niet uitvoeren, verdienden de vissers niets. Paster Pype trok zich het lot van de vissers aan en hielp waar hij kon. De Kerk als instituut keek echter toe en reageerde niet op de vre-

selijke gebeurtenissen van 24 augustus 1887 waarbij vijf doden vielen en ettelijke gewonden door het dodelijke geweervuur van de burgerwacht, die in allerijl was opgeroepen door toenmalig burgemeester Karel Janssens. De koning verbleef op die noodlottige dag in Oostende met zijn gevolg, dus moest de sociale onrust tot elke prijs gesmoord worden.

James Ensor, die toen pas 27 jaar oud was en sociaal geëngageerd, wijdde meerdere werken aan deze dramatische gebeurtenis en koos duidelijk de zijde van de opstandige vissers die vochten om te overleven. Ook Léon Spilliaert, geboren in 1881, bracht de vissersopstand in herinnering in een van zijn werken. Uiteraard kwam ook het recent geplaatste kunstwerk 'Tot elke Prijs' van ons Vriendenlid Martine Vyvey aan bod. Het bevindt zich nabij de plaats waar de vissers werden gedood.

Martine Meire

➤ Giedo Vanhoecke zingt uit volle borst

OOSTENDE DOOR DE LENS VAN ANTONY

In Pro Luc nr. 90 hebben we de tentoonstelling reeds toegelicht en de Garden Party van vrijdag 8 juli aangekondigd.

U kunt nog inschrijven voor deze interessante avond!

De tentoonstelling brengt een overzicht van het Oostendse oeuvre van Maurice Antony, met uitgebreide aandacht voor de zee en het strand, het kursaal en de hotels, de visserij, de haven, kunstenaars, het koningshuis en verenigingsleven. We gaan ook na hoe hedendaagse Belgische topfotografen naar het oeuvre van Maurice en zijn broer Robert Antony kijken.

➤ **Fotograaf Maurice Antony met zijn dochters Thérèse, Gabrielle en Elise op de zeedijk ter hoogte van de Koninklijke Chalets. De foto is genomen door mevrouw Marguërite Van de Winkel, echtgenote van Maurice, 16 juni 1930**
© Photo Antony Ostende

De tentoonstelling loopt van 11 juni tot 6 november 2022 en is dagelijks toegankelijk van 14.00 tot 18.00 uur, op zondag ook van 10.00 tot 12.00 uur. De toegangsprijs bedraagt 5,00 euro ; leden van Vrienden Mu.ZEE betalen 2,50 euro.

Het Stadsbestuur en de dienst Cultuur nodigen de Vrienden uit voor een nocturnebezoek aan de expo op **vrijdag 8 juli** om 18.00 uur. Aansluitend genieten we van een glaasje tijdens de Garden Party.

Inschrijven is verplicht: stuur een mail naar meire.martine@gmail.com of bel naar de dienst Cultuur op 059/25.88.20 tussen 9 en 12 uur.

Martine Meire
Voorzitter

GELEID BEZOEK AAN DE EXPO 'OOSTENDE CULINAIR OP HET MENU'

Het geleid bezoek **op zaterdag 27 augustus** wordt opgesplitst in twee groepen: één om 14.30 uur en één om 15.30 uur. Per groep kunnen max. 25 personen deelnemen.

De Vrienden bezoeken de expo 'Oostende culinair op het menu' onder leiding van de twee curatoren: Eric Vloeberghs en Serge Van Daele. Nadien is er gelegenheid om iets te consumeren in het Visserscafé of, bij mooi weer, op de binnenkoer.

Meer info over de tentoonstelling zelf vindt u in Pro Luce nr. 90, p. 8 of in Pro Luce nr. 89, p. 14.

9de Kunst: bord AAaRGh (cartoonist Mario Dekoninck, Gent)

Inschrijven bij secretaris Johan Van Roose, per mail johan.vanroose@muzee.be of (tijdens de kantooruren) per telefoon: 0497 59 55 76

FACEBOOK EN 'ARTISTIEK NAAKT'

Vorig jaar aan het begin van de zomervakantie 2021 kwam Mu.ZEE ongewild in turbulente communicatiewateren terecht: de Facebookpagina van het Oostendse museum werd opeens door Facebook geblokkeerd. Ook het persoonlijke Facebookprofiel van de Mu.ZEE-webmaster ging op slot. Een verhaal dat tot nadenken stemt: de keerzijde van de sociale media!

"Geen probleem", "Was reeds voorgevallen", "Zou wel vlug opgelost geraken"... dacht Mu.ZEE.

's Anderendaags zouden de pagina's wel weer operationeel zijn. Een dag verstreek, een week, twee weken, drie weken. Ondanks meerdere pogingen om met het sociale mediabedrijf in contact te komen – via een feedbackplatform en mails – bleef het stil aan de overkant. 16.000 Mu.ZEE-vrienden zaten plots zonder nieuws. De reden? "Naaktensuur – pornografie". De schuldige? Een zwart-witfoto waarop Constant Permeke aan het werk is in zijn beeldhouwatelier in Jabbeke. Hij staat tussen twee monumentale, naakte vrouwenfiguren. Het lijkt geen twijfel dat het hier om sculpturen gaat, wars van enige seksuele handeling. De foto is bovendien van onschatbare archiefwaarde, omdat Permeke, ontevreden met het resultaat, beide sculpturen in 1938 vernietigde (1).

Dan maar naar OnlyFans?

Facebook heeft een kwalijke reputatie als het gaat om het blokkeren van beelden met (artistiek) naakt. Denk maar aan het Napalm-meisje, een wereldberoemde foto van Nick Ut voor het Amerikaanse persbureau AP; de Venus van Willendorf, die in het Weens Natuurhistorisch Museum wordt bewaard; en L'Origine du monde van Gustave Courbet, bewaard in het Musée d'Orsay in Parijs (2).

De toeristische dienst van Wenen klaagde recent aan dat het bijna onmogelijk is geworden om kunstwerken met naakt te publiceren op de sociale media: het oeuvre van Egon Schiele kan er dus nauwelijks getoond worden. Zij zochten hun heil op het in 2016 opgerichte betalende platform OnlyFans, dat vooral (kunstig en ander) naakt publiceert. Aanvankelijk werd het platform vooral gebruikt door sekswerkers. Via het OnlyFans-account van de Weense toeristische dienst kan de geïnteresseerde 'provocerende' werken van Schiele, Modigliani en andere kunstenaars ontdekken (3). Is dit een oplossing? Ons erfgoed verdient beter, veel beter. Door beeldmateriaal op deze sociale media te posten komen

onze (top)werken in een grijze zone terecht en kunnen ze als een 'abnormaliteit' beschouwd worden, wat op zijn zachtst uitgedrukt een opmerkelijke evolutie is.

Mu.ZEE ging te rade bij Toerisme Vlaanderen, dat in 2018 naar aanleiding van het Rubensjaar met een netwerk van musea en culturele instanties een open brief had geschreven aan Facebook-baas Mark Zuckerberg. Daarin werd de artistieke naaktensuur m.b.t. Rubens aangeklaagd. Facebook stemde toen pas in met een gesprek nadat Toerisme Vlaanderen een ludiek filmpje de wereld had ingestuurd (4). Met positief gevolg: 'ongepaste content' werd 'goedgekeurde content' en de regels werden versoepeld, toch voor artistiek naakt.

Met dank aan de media

Terug naar de zomer van 2021: naar aanleiding van de blokkade maakte Mu.ZEE weliswaar geen ludiek filmpje, maar wel een persbericht. Dat werd in binnen- en buitenland opgepikt (o.a. door Le Figaro), met als opmerkelijk resultaat dat Facebook plots wel op de Mu.ZEE-mails antwoordde. Mu.ZEE kreeg antwoord van zowel de openbare beleidsmanager voor de regio België en Luxemburg als van de Facebook Communications Manager voor de Benelux, met excuses. Facebook was bereid om in gesprek te gaan en de Mu.ZEE-pagina werd na drie volle weken opnieuw vrijgegeven, weliswaar nog steeds met beperkingen op de pagina. Een post boosten stond nog steeds niet actief, maar kreeg het label 'wordt gecontroleerd'. Bovendien bleek het bereik van de posts minimaal in vergelijking met de situatie voor de blokkade van de Mu.ZEE-pagina. Het gevolg: minder likes, minder aandacht. Ook crossposten (5) verliep niet meer gesmeerd.

Eind september vond dan een vergadering plaats met vertegenwoordigers van Facebook. Daarvoor nodigde Mu.ZEE ook het Museumoverleg, FARO, ICOM Vlaanderen, Toerisme Vlaanderen en het Departement Cultuur, Jeugd en Media mee

De bewuste foto op Facebook

uit. Met een korte PowerPoint-presentatie stelde Facebook zijn beoordelingsmechanisme voor. Konden we achteraf deze presentatie toegestuurd krijgen? Neen, dat kon niet.

2 uur en 29 minuten per dag

Facebook (opgericht in 2004), Instagram en WhatsApp zijn niet meer weg te denken uit onze leefwereld. Laten we eerlijk zijn: hoeveel keren per dag nemen we onze smartphone niet vast, scrollend en zoekend om toch maar niets te hebben gemist van wat er zich veraf of dichtbij in de wereld afspeelt? Het is ontstellend te zien hoeveel tijd we dagelijks doorbrengen op deze sociale media: de Vlaming spendeert gemiddeld 2 uur en 29 minuten per dag op sociale media.

Velen onder ons hebben een Facebookaccount aangemaakt om contact te houden met vrienden. Met een kinderlijke onbezonnenheid delen we al ons lief en leed. De ene meer dan de andere: hoe leuk is het niet om te chatten, ideeën te delen, te laten zien waar en met wie we op vakantie gaan, de eerste stapjes van je kinderen de wijde wereld in te sturen ... Facebook is intussen uitgegroeid tot een zeer krachtig communicatieforum en, vooral, een uitermate geolied beursgenoteerd bedrijf, gericht op groei en winst waarvan soms wordt beweerd dat het een businessmodel hanteert dat is gebaseerd op het misbruik van vertrouwen van mensen (6). We zijn ons daar nog niet genoeg van bewust. Door een Facebookaccount aan te maken hebben we als het ware onze ziel aan de duivel verkocht: ons online gedrag levert namelijk heel wat data op die Facebook gebruikt.

Ingewikkelde algoritmes

Content moderation is een complex verhaal (7): voice, privacy, safety, authenticity en dignity zijn waarden die Facebook hoog in het vaandel draagt. Het bedrijf ziet toe op violence, integrity and content.

We beseffen misschien nog niet helemaal dat Facebook een forum is geworden waarin vaak extreme stemmen weerklinken. Via ingewikkelde algoritmes wordt elke communicatie al dan niet

goedgekeurd. Deze vorm van artificiële intelligentie is beperkt: beoordelingen zijn zwart-wit, zonder context, zonder nuances, zonder emotie of gevoelens. Pas wanneer er op geblokkeerde inhoud wordt gereageerd, is er een menselijke interventie, the human review, door Facebook. Wekelijks worden tien miljoen (!) berichten gerapporteerd die uiteindelijk een eindbeoordeling door een mens moeten krijgen (8). 20.000 medewerkers van Facebook dragen deze (eind)verantwoordelijkheid. Elk van hen heeft een geheimhoudingsovereenkomst ondertekend. Deze mensen zijn afkomstig van over de hele wereld en hebben zeer verschillende achtergronden, opvattingen en ideeën. Dat vergemakkelijkt een uniforme beoordeling zeker niet, al werken ze met lijsten met criteria. Maar wat voor de een aanvaardbaar is, kan voor de ander problematisch zijn. Zelfs met een menselijke interventie blijft de uitdaging dus groot.

Op de Whitelist

Facebook maakt zich sterk dat het met GPN, Government Politics Nonprofit, een gepersonaliseerde menselijke helpdesk gevestigd in Portugal, de oplossing heeft (9). Deze persoonlijke, 'menselijke aanpak' moet ervoor zorgen dat het bedrijf snel en efficiënt problemen kan oplossen. Facebook reageerde tijdens de meeting ook op het feit dat het artistiek naakt systematisch blokkeert: "artistic nudity is allowed", artistiek naakt wordt dus aanvaard. Maar het is een grijze zone: artistiek naakt van vóór 1900 zou geen probleem vormen. De bewering gaat niet op, te beoordelen aan alle geblokkeerde voorbeelden. Wat het artistieke naakt na 1900 aangaat: daarover zijn de criteria nog veel onduidelijker. Voor de contentbeoordeling gaf Facebook mee dat het werkt met een lijst van gesubsidieerde musea die als 'betrouwbaar' staan gelabeld; voor de (menselijke) beoordelaar een beslissingscriterium. Het blijkt allerminst waterdicht, aangezien Mu.ZEE op die lijst staat en toch werd geblokkeerd. En wat met alle andere, niet door de overheid gesubsidieerde musea, privé-instellingen, stichtingen, enzovoort? Facebook kon daar niet onmiddellijk op antwoorden. ICOM Vlaanderen en FARO zullen dit verder opnemen.

Het is duidelijk: de beoordeling van artistiek naakt blijft een probleem (10) zolang een deel van de promotie langs sociale media verloopt. Maar moeten we als musea – en bij uitbreiding alle erfgoedinstellingen – niet eens nadenken of we wel zo afhankelijk willen zijn van deze vorm van digitale communicatie? De vraag is alleen of er alternatieven zijn. Zo niet, zullen we steeds opnieuw in gesprek moeten gaan. Op langere termijn kan dit hopelijk leiden tot een vast, aanvaardbaar kader met duidelijke beoordelingscriteria. Maar misschien moet Facebook zijn personeel een cursus kunstgeschiedenis laten volgen? Artistiek naakt is immers maar een deeltje van een veel groter artistiek verhaal vol schoonheid, over de eeuwen heen.

Colette Castermans, hoofd communicatie in Mu.ZEE schreef dit artikel voor FARO dat verscheen in het tijdschrift Faro, jaargang 14, nr4, december 2021.

1. W. Van den Bussche, Permeke, 1886-1952, biografie jaar 1938, Brugge, 1993.
2. Zie: https://www.standaard.be/cnt/dmf20150310_01573216.
3. Zie: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/10/16/wenen-onlyfans>, 16 oktober 2021.
4. Zie: <https://www.youtube.com/watch?v=UZq3cVgU5Al&t=62s>.
5. Via de Business Site, de achterliggende pagina op Facebook waarmee advertenties en posts worden opgemaakt (zowel voor Facebook zelf als voor Instagram en WhatsApp).
6. VRT, T. Verheyden, Facebook en ik, aflevering 2 & 3: 'Hoe u een digi-junk bent geworden' en 'Nog nooit zo verbonden, nog nooit zo alleen', januari-februari 2019, zie: <https://www.vrt.be/vrtnu/a-z/facebook-en-ik/>
7. A. Keen, How to fix the future staying human in the digital age, 2018; S. Roberts, Behind the screen, 2019.
8. VRT, T. Verheyden, Facebook en ik, aflevering 3, 'Nog nooit zo verbonden, nog nooit zo alleen', januari-februari 2019.
9. Zie [facebook.com/GPA](https://www.facebook.com/GPA) (of GPN)
10. Net toen deze tekst klaar was, werd Mu.ZEE gecontacteerd door het Museum van Elsene: hun Facebookpagina werd geblokkeerd. Een foto van Sammy Balogi met halfnaakte vrouwen bleek de schuldige.

JORIS GHEKIERE REIZEN OP PAPIER 2.7.2022-27.11.2022

Het was als schilder dat Joris Ghekiere (1955-2016) bekendheid en waardering verwierf. Met zijn doorgedreven onderzoek naar en experimenteren met de mogelijkheden van het medium nam hij een eigenzinnige positie in binnen de schilderkunst.

Joris Ghekiere en de ladekast, bewaarplaats van herinneringen.

De kast, de ladekast of enkel de lade: het zijn drie objecten die regelmatig opduiken in de werken van Joris Ghekiere. Ze verschijnen als eerder surreële of mysterieuze elementen te midden van een moeras, een zuilengang of op een Japanse reistekening. De kunstenaar noteerde op een van zijn schetsen naast een kleine lade: "Gebeurtenis. Verbeelden. Intieme verstandhouding tussen bewaarplaatsen en schuilplaatsen. De realiteit valt niet te vatten. Het is er verweven van emoties, denken, je kan ze enkel oproepen, de zenuw raken, de realiteit aanraken, de bewaarplaatsen tonen waar de geest zijn emoties opstapelt. Beelden komen naar buiten, krijgen vorm, het zijn beelden uit een verbeelding die niet onmiddellijk te lokaliseren zijn"

Joris Ghekiere. Reizen op papier

De werken op papier kunnen in twee categorieën verdeeld worden, nl. werken gemaakt in de vertrouwde setting van zijn atelier, en anderzijds werken die Joris Ghekiere gemaakt heeft op reis. Reeds op jonge leeftijd was de kunstenaar een gepassioneerd reiziger. Net na zijn afstuderen vertrok hij voor enkele maanden naar Spanje, waarna talrijke reizen naar Turkije, Italië, Japan, de Filipijnen, China, Rusland en India volgden. Tijdens zijn reizen zette Joris Ghekiere zijn gedachten, impressies en bedenkingen op papier, in woorden maar voornamelijk in beelden. De schets- en dagboeken, aquarellen en tekeningen zijn dan ook boeiende picturale reisverslagen. Uit deze werken, niet gemaakt in de intimiteit van de eigen studio,

maar in een omgeving en context die voor Joris Ghekiere zo belangrijk waren, spreekt een ongelooflijke liefde voor het reizen, het onbekende en een fascinatie voor de weidsheid van de natuur. Zelf omschreef Joris Ghekiere zich reeds in 1988 als 'een woestijnzwerfer met zand in de ogen'. Het is een beeld dat de kunstenaar zijn verdere leven zou blijven meedragen en dat toepasselijk is op zowel de manier waarop hij het reizen, als het schilderen benaderde.

Joris Ghekiere schilderde en tekende in de natuur, huurde een studio, bouwde hotelkamers om tot atelier en ging zelfs in de leer bij een gerenommeerd miniaturist in Jaipur (India). De indruk die de overweldigende landschappen op de kunstenaar maakten, is sterk voelbaar in zijn creaties. Daarnaast zien we ook een enorme fascinatie voor de vormentaal die andere culturen aanwenden in hun architectuur, religie, filosofie of zelfs politieke propaganda. Zo maakte Joris Ghekiere in China een reeks schilderijen op affiches van Mao Zedong, liet hij zich in Pakistan inspireren door het oude Baltit Fort in de Hunzavallei en raakte hij in Jaipur geïntrigeerd door een miniatuur die het verhaal verbeeldt van Krishna die de waterslang Kaliya onderwerpt. Joris Ghekiere verwerkte deze en vele andere indrukken tot beelden die getuigen van een zeer vormelijke interesse in bepaalde symbolen, gewoontes en esthetiek van andere culturen. De inhoud en betekenis waren voor de kunstenaar interessant, maar eerder bijkomstig om tot een sterk picturaal beeld te komen.

Leden-kunstenaars stellen tentoon

MIA MOREAUX

Beeldentuin Mia Moreaux

Deze zomer viert Mia Moreaux haar 60 jaar kunstenaarschap. Ter gelegenheid daarvan brengt ze een boek uit: *Ik Mia Moreaux. Anekdoten van een kunstenaar*. Deze publicatie ligt klaar tijdens de traditionele (gratis te bezoeken) zomertentoonstelling die loopt van **16 juli t.e.m. 28 augustus 2022**, op zaterdag en zondagen van 14 tot 18.30 uur

Atelier: Eernegemsestraat 120, 8460 Westkerke - Gsm 0473 93 71 17

FREDDY DELANCKER

Paints & Stone

Kerkje van Oeren – Alveringem
14-28 augustus, van 13 tot 18 uur

TERUGBLIK OP DE ENSORHERDENKING

Op zaterdag 23 april 2022 konden de Vrienden om 15 uur een prachtig concert bijwonen in het Duinenkerkje. Onder leiding van Amy Norrington bracht het festival resonances ensemble (cello, viool, altviool en piano) twee werken van Belgische componisten: Albert Huybrechts en Eugène Ysaÿe. Het fenomenale sluitstuk was een pianokwartet van de Fransman Gabriel Fauré. Om 16 uur volgde de bloemenhulde, waarbij voor de Vrienden van Mu.ZEE onze voorzitter Jacques Mertens een krans legde. (FS)

Na de bloemenhulde
© Valère Prinzie

KUNST OP DE OVERZETBOOT 'RAVEEL ONTMOET ENSOR'

De naam van ons schildersdool siert weldra alles en nog meer in onze Stad aan Zee. Niet alleen straten en pleinen zijn naar hem vernoemd, maar er bestaan ook een James Ensorinstituut en een woon-zorgcentrum met zijn naam. Er vaart (naar mijn weten) evenwel nog geen schip rond met de fiere naam Ensor, maar daar is onlangs toch voor de helft eerherstel gepleegd, ten bate van de naam van onze grote meester. De jongste in bedrijf genomen overzetboot in de Oostendse haven heet 'Raveel ontmoet Ensor'. Dit unieke voorbeeld van elektrische voortstuwing trekt internationale aandacht en komt uit het brein van mijn zoon Piet Leeuwerck. In een recent nummer van het Gidsenblad 'Lange Nelle' staat een bijdrage over alle technische snufjes van deze elektrische voortstuwing, ten behoeve van de gidsen, maar de lezers van 'Pro Luce' zullen vooral belangstelling tonen voor het artistieke verhaal van deze bijzondere boot. Daar gaat echter een nogal ongemakkelijke geschiedenis aan vooraf.

Het kantoorgebouw van Vloot

De passagiers komen in Oostende aan boord van de overzetboot langs de vlottende helling naast het vroegere Aquarium en bewonderen al stappend het mooie, gele kantoorgebouw aan de overkant. Het was bedoeld voor de dienst Vloot, een afdeling van de Vlaamse administratie die al het drijvend materieel beheert. Naar oude gewoonte bedachten de Oostendenaars ook hier een (eerder milde) spotnaam voor: 'De Gele Onderzeeër'. Dat was in de tijd van de 'Fab' Four met hun 'Yellow Submarine'. Het gebouw oogt zelfs aantrekkelijk van buiten. De directie van Vloot oordeelde dan ook met alle wijsheid dat hun kantoor ook vanbinnen een artistieke aankleding verdiende en liet de ingang en de traphal versieren door de toen al befaamde kunstenaar Roger Raveel. Niet alle administraties tonen zoveel zin voor een aantrekkelijk uitzicht van hun kantoorruimtes! Bij de opening van het gebouw kon het publiek met voldoening de kunstzin waarderen. De veeleer abstracte stijl van Roger Raveel, met zijn zachte kleuren en harmonische vierkanten, stemt de toeschouwer rustig. Alleen op de tweede mezzanine is een eerder naïeve figuratieve scène te zien met herkenbare figuren. Daar zitten Roger Raveel en James Ensor tegenover elkaar aan een ronde tafel, met tussen hen Zulma, de eerste vrouw van Raveel, vanop de rug gezien. Ze zitten er waardig, met de handen op tafel.

Van die tafelscène heeft Vloot een kopie aangebracht op de achterzijde van de grote, nieuwe overzetboot, met behulp van zelfklevende folie. Er was immers een drama gebeurd! De ambtenaren en bedienden van Vloot hadden nog maar pas hun intrek genomen in hun mooie, nieuwe gebouw, of ze ontdekten

vooral in de westermuur gevaarlijke scheuren en barsten. Bij een summier inspectie door de ingenieurs van Openbare Werken bleek de noordwestelijke kernmuur het te begeven en scheef te zakken. Een onbegrijpelijke constructiefout, want de Oostendenaars bouwen al sinds de vroege Middeleeuwen stevige muren in het water die tot op heden onwrikbaar standhouden. Er drong zich nu opeens een snelle noodverhuizing op naar het niet zo aantrekkelijke kantoorblok in de Fortuinstraat, bij de zure collega's van de dienst Belastingen. Voor alle veiligheid bleef de lieflijke 'Gele Onderzeeër' eenzaam achter, potdicht verzegeld als een besmet coronanest. Binnenin vielen de trotse muurschilderingen van Roger Raveel ten prooi aan schimmels en watersinspeling. Zo jammer, want het gold hier een voorbeeld voor alle nieuw te bouwen openbare diensten.

De tafel op de achterzijde van de boot

De kopie op de spiegel van de jongste overzetboot redt zo voor een deel de eer van Oostende. Raveel zelf had er trouwens al de aanzet toe gegeven en het tafereel op het voorontwerp voor de boot geschetst. Zulma ging ermee akkoord en bij de uitvoering later maakte ook de tweede echtgenote Marleen er geen bezwaar tegen.

Op de afbeelding zitten beide artistieke hoogvliegers braaf tegenover elkaar, met de handen zedig op rafel. En iedereen voelt het wel: er ontbreken een paar hartige borrels bij deze doorgewinterde Vlaamse kunstenaars! Mochten ze misschien niet van Zulma? Geen redelijk mens zal dit willen aanvaarden natuurlijk, dus moeten wijzelf daar een correctie aan toevoegen. Niet op het schilderij. Dat moet intact blijven, maar iedere lezer van Pro Luce zal na een gezellige overvaart spontaan en enthousiast een glas Baron willen heffen ter ere van deze prachtige overzetboot, met artistiek eerherstel aan Raveel en Ensor.

Santé, James en Roger! Santé, Vrienden van Mu.ZEE!

Marcel Leeuwerck

Lezing

JAMES ENSOR EN ANTWERPEN

Oostende heeft een bijzondere band met zijn grootste meester, James Ensor. De Stad bezit het laatste woonhuis van de Meester, talrijke olieschilderijen waaronder 'De Bloemenhoed' en waardevolle portretten genomen door de gebroeders Antony. Op een paar jaar na heeft James Ensor zijn hele leven in Oostende gewoond. Wat is dan de relatie tussen James Ensor en Antwerpen?

U komt er alles over te weten in de zeer interessante lezing van Ensorspecialist **Herwig Todts**, curator bij KMSKA, op **zaterdag 3 september**. 'Wat Vincent van Gogh is voor Amsterdam, is James Ensor voor Antwerpen', claimt Herwig Todts. Het Antwerpse museum bezit maar liefst 38 schilderijen van de Meester waaronder

» [Herwig Todts](#)

'De Oestereetster'. Het vernieuwde KMSKA herbergt de collectie Ensor in vier vernieuwde Ensorkamers die we zullen ontdekken op onze museumreis (gepland op 15 oktober 2022). Ook het kenniscentrum over het leven en het oeuvre van de Meester bevindt zich in Antwerpen.

De Vrienden Mu.ZEE organiseren **de lezing James Ensor en Antwerpen** in het kader van de Maand van de Vrije Tijd van de stad Oostende. Ook niet-leden zijn welkom!

- datum: zaterdag 3 september om 14.30 uur
- plaats: Auditorium Mu.ZEE, Romestraat 11
- duur : 1 ½ uur
- toegang gratis

Reizen

Het wereldberoemde Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen heropent op 24 september 2022 de deuren na een jarenlange renovatie. We plannen een groepsbezoek met bus op **zaterdag 15 oktober**, maar bij het ter perse gaan van dit nummer van Pro Luce was het nog niet mogelijk om de tickets en gidsen te boeken. We zullen meer informatie geven op de Garden Party en in Pro Luce nr. 92.

» [Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen](#)

Varia

De driejaarlijkse Paul Snoekprijs werd in 2022 uitgereikt aan Paul Demets voor de dichtbundel 'De landsheer van de Lethe' (2021). Daarin verbindt de dichter zijn eigen leven met schilderijen van kunstenaar Léon Spilliaert. Het gaat onder meer over de complicaties bij de geboorte van zijn dochter, die met spoed geopereerd moest worden. De zee en de getijden zijn een overkoepelende leidraad in de gedichten.

Het gedicht hiernaast uit de winnende bundel is geïnspireerd op het werk 'De Wolk' van de jonge Léon Spilliaert. (MM)

» [Léon Spilliaert, De Wolk, 1902](#)

Zee, u gromt. U raast. Uw wangen
zuigen zich vol en maken van mij een zwemmer
die wordt aangezogen en teruggespuwd,
zich vastklampend aan de uitputting. Ik word

niet meer gedragen. Handen op een borst,
rillend, ademhaling opwellend,
mijn ribben, hoofd achterover,
mijn longen zwellend ad nauseam.

Mij als een ding bekeken voelen,
vormloos. Alles pleit voor mijn dood.
Mijn huid vispluis en algen.
Ik drijf terug naar de moederschoot.

Paul Demets

PRO LUCE

Lidmaatschap

Jeugd (tot 22 jaar):	15 euro
Individueel lid:	28 euro
Gezin, samenlevingstarief:	45 euro
Steunend lid:	50 euro
Beschermend lid:	150 euro

Inlichtingen bij de penningmeester Joël Nieuwenhuyse (tel. 059 80 30 61)

Redactieraad

Martine Meire (voorzitter), Willy Bosschem, Johan De Vylder, Jacques Mertens, Valère Prinzie, Femke Simonis (redactiesecretaris).

Alle medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdrage.

Logo en emblemata: Willy Bosschem

Druk: Lowyck, Archimedesstraat 53, 8400 Oostende
T 059 33 33 99, info@lowyck.com

Fotoverantwoording: Valère Prinzie

Statuten gepubliceerd in de Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 26 juli 1990 (Nr. 11538) en aangepast in het nr. van 15 juli 1999 (Nr. 10699), gewijzigd in het kader van de wet op de v.z.w.'s op 15 januari 2005, gewijzigd op 21 februari 2009 (Nr.11533), op 22 februari 2014, op 8 augustus 2016 en op 9 november 2016.

Deze vereniging is aangesloten bij de "Federatie van Vrienden der Musea van België" en bij de "Cultuurraad Oostende".

Maatschappelijke zetel: p.a. Martine Meire, voorzitter
Roekstraat 4, 8400 Oostende

Secretariaat: Johan Van Roose, Romestraat 11, 8400 Oostende
johan.vanroose@muzee.be of 0497 59 55 76

Penningmeester: Joël Nieuwenhuyse, jnieuwenhuyse@telenet.be

Bankrelatie Vrienden Mu.ZEE
p.a. Albatrosstraat 10, 8400 Oostende
IBAN: BE16 0012 0908 3374, BIC: GEBABEBB
Ondernemingsnummer: 0443073531

iedere dag open
van 9.00u tot 23.00u
keuken open tot 23.00u
Hendrik Serruyslaan 18 A
8400 Oostende
Reservaties & info
0496 25 84 88
cultuurcafe@degrotestpost.be

👉 Jonge vrouw poserend op badkar, 28 augustus 1926
© Photo Antony Ostende

Maurice en Robert Antony maakten van Oostende hun thuisstad na de Eerste Wereldoorlog toen ze het zwaar verminkte leper achter zich lieten. Hun haarscherpe foto's van gebouwen vergemakkelijkt de wederopbouw van leper na de oorlog aanzienlijk. In Oostende zetten ze die reportageactiviteiten voort. Ze legden allerlei thema's vast: toerisme, zee en strand, festiviteiten, personaliteiten, visserij, scheepvaart, urbanisatie, evenementen. Het merendeel van de foto's werd in opdracht genomen en aldus verkocht. Tijdens die activiteiten namen ze foto's die hen interessant leken en die vaak als prentkaart in eigen beheer werden verkocht.

De foto van de jonge vrouw poserend voor eens typische badkar werd genomen op hun geliefde stuk strand ter hoogte van het Kursaal, Venetiaanse Gaanderijen, Koninklijke Châlets en Royal Palace Hotel. Andere strandtaferelen als zandkastelen bouwen, vliegeren, zwemmen bij Papa Ours waren favoriete onderwerpen.

De foto van de jonge vrouw poserend op een badkar is het affichebeeld voor de expo 'Oostende door de lens van Antony' die de dienst Cultuur in de Venetiaanse Gaanderijen organiseert van 11 juni tot 6 november 2022.

Martine Meire,
voorzitter

Antwerpenstraat 2,
8400 Oostende
Tel. 0484 65 50 14

Alfons Pieterslaan 90-92
8400 Oostende
Tel. 059 70 40 54
Fax 059 70 67 72
a.vanschoote@vanschoote.be